

**Wyrok Sądu Najwyższego
z dnia 5 czerwca 1923 r.
sygn. akt III RW 1097/22**

Niezaprzysiężenie jednej ze stron nie stanowi przyczyny kasacyjnej. Jest ono zależne od uznania sędziego i nie musi nastąpić według brzemienia przepisów.

Sąd Najwyższy jako sąd rewizyjny
pod przewodnictwem sędziego Sądu Najwyższego Angermanna,
a w obecności sędziów Sądu Najwyższego dra Sokalskiego i Lorenza jako sędziów,
w sprawie Anieli z Michlów Krawczykowej, akuszerki w Suchej, powódki, zastąpionej
przez adw. dra Drobnera w Krakowie,
przeciw Aleksandrowi Krawczykowi, kelnerowi w Krakowie, pozwanemu
zastąpionemu przez adw. dra Ordyńskiego, w Krakowie,
o separacje od stołu i łoża z.p.n.¹,
wskutek rewizji pozwanego od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie jako sądu
odwoławczego z dnia 15 grudnia 1921 r., sygn. akt Bc II 311/21, którym na odwołanie
pozwanego zatwierdzono wyrok Sądu Okręgowego cywilnego w Krakowie z dnia 15
lipca 1921 r., sygn. akt Cg XIe 413/20/22,
na posiedzeniu niejawnym orzekł:

nie uwzględnia się rewizji pozwanego, który zapłaci powódce tytułem kosztów
postępowania rewizyjnego kwotę 6.000 marek polskich do dni czternastu,
pod rygorem egzekucji.

Uzasadnienie

Nie jest uzasadniona rewizja pozwanego, oparta na przyczynach rewizyjnych
z § 503 pkt 2 i 4 k.p.c.² Słusznie pod względem prawnym ocenił to sprawę sąd
odwoławczy i wystarczy dla uniknięcia powtarza powołać się na uzasadnienie
zaskarżonego wyroku dla odparcia w tym względzie wywodów rewizyjnych,
zauważając jeszcze te ostatnie, że pomawianie powódki o utrzymywanie stosunków
z obcymi mężczyznami, dokonane zresztą dopiero w toku niniejszego sporu, nie jest
bynajmniej wyłączną przyczyną zaskarżonego orzeczenia sądów niższych instancji,
lecz stanowi uzupełnienia i zamknięcie ustalonego w sporze obelżywego traktowania
powódki, ocenionego przez sądy niższych instancji razem ze słownymi obelgami

¹ Znaczenie nieustalone.

² Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych
(Procedura cywilna), Dz.U.P. 1895 poz. 113.

w życiu domowym i z wypędzaniem jej z mieszkania za powtarzające się, dotkliwe udręczenia powódki w rozumieniu § 109 k.p.c.

Rzekome opuszczenie pozwanego przez powódkę zarzucone dopiero w postępowaniu przed sądem drugiej instancji stanowi niedopuszczalną nowość jak to już słusznie zauważył sąd odwoławczy, natomiast nie zaprzysiężenie powódki nie stanowi żadnej wadliwości postępowania w rozumieniu § 503 pkt 2 k.p.c., gdyż zaprzysiężenie jednej ze stron zależne jest od uznania sędziego i nie musi nastąpić według brzemienia przepisów §§ 376 i 377 k.p.c. Wobec wyniku dowodów z przesłuchania powódki i świadka Plichty, sąd już nie potrzebował ani konfrontować świadka Plichty z powódką, ani też słuchać d Beera na rzekome przyznanie się przed nim Plichty do stosunków z powódką.

Nie zachodzi więc żadna z powołanych przyczyn rewizyjnych i dlatego należało oddalić tę nieuzasadnioną rewizję.

Orzeczenie o kosztach: §§ 41 i 50 austriackiego k.p.c.

[Austriacka ustawa z dnia 1 sierpnia 1895 r. o postępowaniu sądowym w cywilnych sprawach spornych (aust. k.p.c.): § 41, § 50, § 462 ust. 1, § 503 pkt 4.]